

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, der bl.a. har udtalt følgende:

»Dyreværnslovgivningen henhører under Justitsministeriet, som således er særlovsmyndighed. På den baggrund har Veterinær- og Fødevedirektoratet udsendt bekendtgørelsen til embedsdyrlægerne, men ikke udstedt særlig instruks herom. Det følger i øvrigt af dyreværnsloven, at dyrlæger har en generel forpligtelse til at anmelde forholdet til politiet, hvis de bliver bekendt med, at dyr behandles uforsvarligt.

Det skal understreges, at det er embedsdyrlægens ansvar at tilrettelægge overvågningen i tilstrækkeligt omfang og med tilstrækkelig intensitet til at sikre, at betingelserne i Justitsministeriets bekendtgørelse om slagtning og aflivning af dyr er overholdt.

Veterinær- og Fødevedirektoratet har ikke fundet anledning til at betvivle, at embedsdyrlægens overvågning af de rituelle slagtninger foretages på korrekt og ansvarsbevidst måde.«

Som hovedprincip må det forventes, at danske myndigheder beskytter danske statsborgere mod udførelsen af sådanne krav, men hvordan lovgivningen ser ud, og hvordan praksis er bedes venligst oplyst i svaret.

Svar (4/ 11 98)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Lov om forældremyndighed og samvær (lov nr. 387 af 14. juni 1995 med senere ændring) indeholder ikke særlige bestemmelser om ret til samvær i udlandet.

En afgørelse om samværsretgælder som udgangspunkt alene i Danmark og de øvrige nordiske lande. Afgørelsen gælder således kun i andre lande, hvis der er truffet særlig beslutning om det. Det skyldes den usikkerhed, der ofte vil være om mulighederne for at få det pågældende barn tilbage til Danmark, hvis den samværsberettigede ikke frivilligt afleverer barnet her i landet.

I praksis afgøres det efter en konkret vurdering, om der bør gives ret til samvær i udlandet. Udover hensynet til, om samværet vil være til gavn for barnet, lægges der i den forbindelse bl.a. vægt på, hvilken alder barnet har, hvilket land der er tale om, og under hvilke former samværet skal foregå. Endvidere indgår bl.a. hensynet til den, der har barnet boende, og for hvem det kan være en særlig belastning at skulle sende barnet til udlandet.

Særligt om spørgsmålet om, hvilket land der er tale om, gælder, at Danmark har tiltrådt den europæiske konvention af 20. maj 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser og Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige aspekter af internationale børnebortførelser, jf. lov nr. 793 af 27. november 1990 om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser m.v. Der er herved sket en forbedring af mulighederne for at få et barn, der opholder sig i et af konventionslandene, tilbage til Danmark.

Der gives derfor normalt tilladelse til samvær i et konventionsland. Det gælder dog ikke i tilfælde, hvor der er en konkret begrundet risiko for, at den samværsberettigede f.eks. vil bringe barnet videre til et ikke-konventionsland.

Omvendt gives der kun i helt særlige tilfælde tilladelse til samvær i et ikke-konventionsland, såfremt det f.eks. gøres gældende, at der er

Spm. nr. S 116

Til justitsministeren (9/10 98) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilken beskyttelse giver det danske samfund danske statsborgere i sager, hvor eksempelvis moderen og et fælles barn er danske statsborgere, mens faderen er udenlandsk statsborger, og hvor faderen ønsker samkvem med barnet i sit hjemland imod moderens ønske, og kan det overhovedet komme på tale, at et barn, der er dansk statsborger, og som opholder sig her i landet, kan udleveres til en sådan udenlandsk ægtefælle?«

Begrundelse

Når den danske statsborger får et barn med en udlænding, uden at være gift med denne, og barnet bliver dansk statsborger samt opholder sig her i landet med sin danske forælder, må der formodes at gælde en beskyttelse af den danske statsborger og dennes barn, så barnet ikke kan kræves – og vil blive – udleveret til den udenlandske far/mor for samkvem, medmindre der er helt specielle aftaler mellem Danmark og det pågældende land.